

РЕШЕНИЕ

№ 7225

гр. София, 30.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 04.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4660** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 от ДОПК вр.с л.19 от ДОПК.

Образувано е по жалба на И. Т. Т. ЕГН [ЕГН] от@@3@[жк][жилищен адрес] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ №Р-22221417006967-091-001 от 25.10.2021г., с който РА по чл.19, ал.1 от ДОПК за задължения на „Ем Стейт“ЕООД ЕИК[ЕИК] за периода от 01.10 до 31.12.2014. за данък върху доходите на чуждестранни ЮЛ – са установени задължения за лицето в размер на 760 077,25лв. главница и 519 151,01лв. лихва или общо 1 279 228,26лв..

По изложените в жалбата съображения за необоснованост и материална незаконосъобразност на РА се моли- жалбата да се уважи като се отмени РА. На първо място се подчертава, че се касае за особен вид отговорност на управителя на ТД по чл.19, ал.1 от ДОПК, поради което се изисква поведение на управителя, изразяващо се в укриване на факти и обстоятелства, които е бил длъжен по закон да заяви и това да е довело до невъзможността за събиране на задълженията на дружеството. Визира се, че това укриване следва да е умишлено и жалбоподателят да е съзнавал и допускателните последиците от поведението си. В изложения конспект се подчертава, че няма причинна връзка между поведението на управителя и несъбираемостта на вземането, защото самото задължение за ТД не е възникнало, доколкото неправилно ревизиращият екип е определил сумата като доход на Grayblock L., о-в А.. Това е заем, който подлежи на връщане и той не може да се дефинира като доход за заемателя. Подчертава се, че чуждестранното ЮЛ не е изпълнило задължението си за

връщане на заемната сума , но това не променя качеството на заемодателя „ЕМ Стейт“ЕООД. О. на сумата като несъбираем заем –не прави тази сума източник на доход по смисъла на чл.195, ал.1 от ЗКПО, съответно от което да възникне задължение за внасянето на данъка. Допълва се, че влезлия в сила РА по отношение на „ЕМ Стейт“ЕООД РА №P-22220215001905-091-001 от 27.10.2016г.обвързва само за размера на данъка, но не е и относно останалите елементи от ФС на чл.19, ал.1 от ДОПК. В този смисъл е недоказан субективния елемент на пряк умисъл у оспорващия да укрие факти и обстоятелства и така да избегне плащането на данъчното задължение. Оспорва се и изложеното в РД към РА на „ЕМ Стейт“ ЕООД /заб.РА №P-22220215001905-091-001 от 27.10.2016г./ за това, че е спорно дали към момента на сключване на договора за заем 01.06.2009г. дружеството Grayblock L., о-в А.- съществува в правния мир. В този аспект има позоваване на удостоверение от търговския регистър на о-в А., че още на 08.12.2008г. дружеството е започнало действия по преустановяването на дейността си. Въз основа на това се прави извода, че 6 години по-късно, когато е отписано вземането от „ЕМ Стейт“ЕООД като несъбираемо-дружеството в действителност не съществува. Визира се, че липсва всякаква житейска и правна логика от „ЕМ Стейт“ЕООД да се изисква да продължава да отразява счетоводно вземане, което не може да се върне. С оглед изложеното се посдчертава, че поведението както на ТД, така и на неговия управител И. Т. – не може да се третира като такова за избягване на данъчното облагане. Има и позоваване на ч.37, ал.1 т.6 от ЗКПО, че непризнатите за данъчни цели приходи и разходи от отписване на вземанията –се признават за данъчни цели най-рано в годината, в която настъпи заличаването на длъжника.На база на изложеното –се твърди, че законодателят позволява на кредитора при заличаване на длъжника –да отпише вземането. В тази връзка се твърди, че Т. , след като е станал управител на „ЕМ Стейт“ЕООД и се е консултирал със счетоводител, е приел, че не е коректно да се води като актив в баланса този несъбираем заем, поради което липсва субективния елемент по чл.19, ал.1 от ДОПК. Допълва се, че не е наличен и един от обективните факти по чл.19, ал.1 от ДОПК- причинна връзка- а именно поведението на управителя да е такова, че да е единствената причина да не се събере вземането. На следващо място се твърди, че приходната администрация не е събрала и данни дали „ЕМ Стейт“ЕООД може да покрие задълженията си –не е ясно какво е негово имуществено състояние. На последно място се визира, че дружеството е обявено в несъстоятелност /с решение №72 от 11.01.2016г. по т.д.1724/2015г. на СГС и има назначен синдик, който е следвал да оспори РА №P-22220215001905-091-001 от 27.10.2016г., което не е направил. Във връзка с несъстоятелността и началната дата на неплатежоспособността 25.06.2014г. се твърди, че още преди ревизията дружеството е било във влошено финансово състояние и вписването на Т. като управител т 18.07.2014г. не може да се приеме, че действията му имат отношение към несъбирането на дълга. С оглед на изложените доводи се моли да се уважи жалбата и да се отмени РА, който е мълчаливо потвърден.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Т., преупълномощен от адв.Ф.. Претендират се разноски.

Ответната страна- чрез юрк.В. -оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрк.възнаграждение. Представя писмени бележки. Видно от същите отговорността на Т. е ангажирана за установени безспорно задължения на „ЕМ Стейт“ЕООД, който е управител на дружеството от 01.082014г. до 13.12.2017г., когато са прекратени

правоомощията му с решение №2372 от 13.12.2017г. на СГС. Подчертава се, че ревизията и задълженията за периода от 01.10.2014г. до 31.12.2014г. са установени с влязъл в сила РА №Р-22220215001905-091-001 от 27.10.2016г. за данък върху доходите на чуждестранни ЮЛ. Посочено е, че към 31.12.2014г. „Ем Естейт“ЕООД е отчело отписване на несъбираемото вземане в размер на 760 772,52лв. от дружеството Grayblock L. /о-в А./ по смисъла на §.1, т.64 от ДР на ЗКПО, без документ, доказващ основанието за това. Отписаното вземане е по договор за заем от 01.06.2009г. за предоставени от българското ТД на чуждестранното 9 700 000евро, за което е следвало да има лихва от 1,1%. Посочено е, че има само копие от договора и не е ясно към момента на предоставяне на заема /чрез К./ посоченото чуждестранно дружество дали е съществувало, който обстоятелства и понастоящем са неизяснени, въпреки усилията на органите по приходите. Допълва се, че „Ем Естейт“ЕООД няма имущество, за да обезпечи задължението за начисления данък, което се установява от справка изх.№С170022-134-00003462 от 13.09.2017г., както от образуваното ИД 22150033395/2015г.. С оглед всичко изложено се релевира, че е налице хипотезата по чл.19, ал.1 от ДОПК за ангажиране отговорността на Т.. Подчертава се, че данъчните задължения на дружеството са установени по-късно, но това е въз основа на недекларирането на действителния финансов резултат, съответно произтичащите от него задължения по чл.195 от ЗКПО с декларация именно на управителя, поради което не се изключва умисъла. Касателно отписването –се сочи, че в счетоводното законодателство /за разлика от ЗКПО/ вземането не може да се отпише с изтичане на 5-годишен срок. Допълва се, че само ако вземането е несъбираемо и е изтекъл давностния срок-се признава счетоводен разход за отписването му. Направен е извода, че при отчитане на счетоводните разходи през 2014г. от отписването на вземането от 2009 като несъбираемо –ще бъдат признати същите, ако са изминали 5 години от датата на възникване на изискуемостта. В тази връзка се сочи, че съгласно чл.69 от ЗЗД, ако задължението е без срок -кредиторът може да иска изпълнението му веднага. Соочи се, че няма документи, от които да е видно кога е изискуемо задължението на чуждестранното ЮЛ. С оглед изложеното – след като няма основание за отписване се сочи, че правилно е прието в РА, че отписаните вземания приобиват характеристиката на доход и за „Ем Естейт“ЕООД е възникнало задължението да декларира данък при източника по чл.195, ал.1 от ЗКПО, което следва да стане с декларация по образец по чл.201, ал.1 от ЗКПО до края на месеца, следващ тримесечието за начисляване на дохода. Съответно Т. като управител като не е подал декларацията по чл.201, ал.1 от ЗКПО – умишлено е укрил факти довели до несъбиране на задължението за данък. С оглед това –се моли да се отхвърли жалбата. Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок от 25.03.2022г, по отношение на лице засегнато от акта, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

На първо място по процедурата се установява следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221417006967-020-001 от 12.10.2017г. издадена от В. В. В. на длъжност Началник на сектор е възложено извършването на ревизия на И. Т. Т. за установяване на отговорност за задължения за данък върху доходите на чуждестранни ЮЛ от 01.10.2014г. до 31.12.2014г. на „Ем Стейт“ЕООД.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/№Р-22221417006967-092-001 от 09.08.2021г.,по отношение на който възражението на РЛ е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ №Р-22221417006967-091-001 от 25.10.2021г., издаден от М. Й. С. на длъжност „Началник сектор“ и от Б. В. М. на длъжност „Главен инспектор по приходите“, с който ревизионен акт е ангажирана отговорността по чл.19, ал.1 от ДОПК в размер на общо 1 263 180,89лв. /760 077,25лв. главница и 519 151,01лв. лихви/ на Т. за задължения на „Ем Стейт“ЕООД за данъчен период от 01.10.2014г. до 31.12.2014г., установени с влязъл в сила РА №Р-22220215001905-091-001 от 27.10.2016г. за данък върху доходите на чуждестранни ЮЛ.

Установено е, че по данни от ТР управител на „Ем Естейт“ЕООД от 18.07.2014г. с договор за продажба на дружествени дялове – е именно Т..

За ревизирания период 01.10.2014-31.12.2014г. дружеството има задължения за данък върху доходите на чуждестранни ЮЛ в размер на 760 077,25лв. главница. Прието е, че има и причинно следвена връзка между неправомерното действие на РЛ и причинената на фиска щета, тъй като И. Т. в качеството си на управител на „Ем Стейт“ЕООД-в несъстоятелност, е действал недобросъвестно като е укрил известни му факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред приходната администрация и за които е знаел- а именно, че не е удържан и внесен дължим данък върху доходите на чуждестранни ЮЛ за периода от 01.10.2014 до 31.12.2014г. от страна на „Ем Стейн“ЕООД. Визирано е, че съгласно справка за имуществено състояние от 13.09.2017г. от дирекция „Събиране“ е установено, че задълженията на дружеството са несъбираеми. От направената справка в ПП С. към датата на РА се установява, че „Ем Стейт“ ЕООД има задължения в общ размер от 1 870 577,60лв. вкл. главница от 760 077,25лв.ДДЧЮЛ. В РА е посочено, че съгласно констатациите в РД –са налице всичките субективни и обективни предпоставки за установяване на отговорността на ФЛ-управител на „Ем Стейт“ЕООД –И. Т..

Видно от РД с протокол за присъединяване №Р-22221417006967 от 21.07.2021г. е приобщен РА №Р-22220215001905-091-001 от 27.10.2016г. за извършена ревизия на „Ем Стейт“ЕООД за данък върху доходите на чуждестранни ЮЛ. Посочено е, че в това ревизионно производство е установено, че към 31.12.2014г. „Ем Стейт“ЕООД-в несъстоятелност е отчело отписване на несъбираемо вземане в размер на 7 600 772,52лв.от дружеството „Грейблок“ООД /дружество в юрисдикция с преференциален данъчен режим о-в А./А. -остров в източната част на К. море, самоуправляваща се територия на Великобритания/ по смисъла на §.1, т.64от ДР на ЗКПО, без документ, доказващ основанието за това. Вземането е по договор за заем от 01.06.2009г., съгласно който „Ем Стейт“ЕООД е предоставило на „Г.“ заемна сума от 9 700 000евро при лихва от 1,1%, като връщането е обезпечено с издаването на запис на заповед в полза на заемателя. Посочено е, че при прегледа на търговските и счетоводните документи на дружеството е установено, че има копие от договора на английски, от който не може да се установи към датата на предоставяне на заема 01.06.2009г. /по банкова сметка в К./ дали „Г.“ изобщо е съществувало. От „Ем Стейт“ ЕООД е поискана допълнителна информация –за чуждестранното дружество вкл. и на какво основание е описан дълга- но такава не е била предоставена. Установени са и основанията по чл.122, ал.1, т.1 от ДОПК “до започване на ревизията не е подадена декларация, когато задължението се определя по декларация“, както и т.4-„липсва или

не е представена счетоводна отчетност по ЗСтв или воденото счетоводство не дава възможност за установяване на основата за данъчно облагане“ и т.5 „документите, необходими за установяване на основата за облагане с данъци- липсват“.

Изпратени и са връчени уведомления по чл.32 от ДОПК, по отношение на които документи не са представени.

Посочено е, че на основание чл.122, ал.1 и ал.2 от ДОПК при ревизията на „Ем Стейт“ЕООД /н/ е определена данъчна основа за облагане с данък на основание чл.195, ал.1 от ЗКПО за периода от 01.10.2014г. до 31.12.2014г. в размер на 7 600 772,52лв.. Ставката на данъка е 10 на сто ,при което дължимият данък е 760 077,25лв. на основание чл.202, ал.2 от ЗКПО този данък е следвало да се удържи и внесе от „Ем Стейт“ЕООД в срок до 31.01.2015г., тъй като се отнася за тримесечието 01.10-31.12.2014г., през което са начислени доходите. Съответно на основание чл.175 от ДОПК вр. с чл.1 от ЗЛДТДПДВ е определена лихва от 134 225,54лв., изчислена за периода от 01.02.2015г. до 30.06.2016г.

Посочено е, че в хода на ревизионното производство срещу И. Т. е извършена насрещна проверка на „Ем Стейт“ЕООД като с протокол №П-22220221085082-141-001 от 09.08.2021г. са направени констатации за изискани документи вкл.договора за заем, данни за лицата, които са го подписали, платежни документи за превод на сумата вкл. и писмени обяснения защо не е подадена декларация по чл.201 от ЗКПО е не е внесен данък по чл.195 от ЗКПО, като обяснения и документи не са представени. Дружеството не е намерено и на адреса. С оглед изложеното е направен извода, че има причинно-следствена връзка между неправомерното действие на РЛи причинената щета на фиска, тъй като И. в качеството си на управителе действал недоросъвестно и е укрил факти и обстоятелства , които не ги е обявил пред приходната администрация- не е удържан и внесен дължимия данък върху доходите на чужестранни ЮЛ за периода 01.10-31.12.2014г. в размер на 760 077,25лв. от страна на „Ем Стейт“ЕООД, установени с РА №Р-22220215001905-091-001 от 27.10.2016г., който е връчен, не е обжалван и е влязъл в сила. Допълнено е, че РЛ не може да не знае, че от ТД не е декарриран и внесен посочения данък, поради което е възникнаа субсидиарната отговорност по чл.19, ал.1 от ДОПК.Направен е правния извод, че са налице предпоставките за ангажирането й-поведение на лицето, изразяващо се в укриване на факти и обстоятелства , които по закон е длъжно да обяви пред данъчната администрация и следствие на това поведение не могат да бъдат събрани тези установени публични задълженияс влезлия в сила РА.Посочено е, че в ДОПК няма дефиниция на добросъвестно или не-поведение, но от правната теория и съдебна практика се налага констатацията, че добросъвестен е този, който не знае конкретни обстоятелства като знанието се отнася до възникване на данъчното задължение. Когато лицето е знаело за същото и умишлено е избегнало събирането им- е налице недобросъвестност. Има позоваване на чл.141 от ТЗ, че управителят на ООД организира, ръководи и представлява дружеството, поради което именно неговите действия произвеждат посочените последици.Невъзможността да се съберат задълженията е доказана и същите са определени като несъбираеми. Образувано е и ИД, но е установено, че „ЕМ стейт“ ЕООД няма иущество. С оглед изложеното е издаден оспорения РА.

Същият е оспорен пред директора на дирекция ОДОП, който в срока по чл.154 ДОПК не се е произнесъл, поради което РА се счита за мълчаливо потвърден.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО е изискан с данни за връчването му РА

№Р-22220215001905-091-001 от 27.10.2016г., както и превод на документа на л.38 /представен с жалбата пред ответника/.

С оглед всичко изложено СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО:

На първо място се констатира във връзка с чл.119, ал.2 от ДОПК, че РА е издаден от надлежен орган –от ръководителя на ревизията и от възложилия същата орган. Видно от преписката, РД и РА, заповедите за възлагане на ревизията са издадени от лица, оправомощен на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017г. на директора на ТД на НАП С.. С оглед изложеното се прави извода за валиден ИАА.

Не са установени допуснати съществени процесуални нарушения. Адресатът на акта е бил уведомен за ревизията, поискани са му документи във връзка със същата, дадена му е възможност за представяне на книжа и за изразяване на становище.

СЪДЪТ не споделя и възраженията, че по същество не е налице хипотезата на чл.19 от ДОПК. Фактическият състав е осъществен за отговорността за задължения за м.10-12.2014г. за данък на чуждестранни юридически лица на „Ем Стейт“ЕООД и включва:

1. Да има акт, въз основа на който са установени задълженията –конкретно това е и влязлия РА №Р-22220215001905-091-001 от 27.10.2016г., с който е установен размера на задълженията и периода. РА се ползва със стабилитет - в този смисъл е и съдебната практика решение №6507 от 02.05.2019г. на ВАС по адм.дело №12675/18г..

Ирелевантни са доводите в писмената защита, че към момента на издаването му –Т. не е можел да го оспори, тъй като е имало назначен синдик. Също, че ако го е обжалвал, респективно РА е щял да се отмени –тези възражения са в сферата на предположенията. .

2. Жалбоподателят конкретно да е управител и етноличен собственик на капитала на „Ем Естейт“ ЕООД за периода- задължено лице по смисъла на чл.14, т. 1 и т. 2 от ДОПК;

3. Управителят на дружеството да е укрил факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви пред приходната администрация –конкретно Т. като управител не е подал декларацията по чл.201, ал.1 от ЗКПО, след като за дружеството е възникнало задължението да декларира данък при източника по чл.195, ал.1 от ЗКПО. Тази декларация е следвало да се подаде до края на месеца, следващ тримесечието за начисляване на дохода т.е. до 31.01.2015г. /тъй като се отнася за тримесечието 01.10-31.12.2014г., през което са начислени доходите/.

Въпросът дали този доход от вземането, както и дали същото не е следвало да се отпише защото не е имало основание за това –не е въпрос на спора по настоящето дело. Тези обстоятелства са

преклюдирани като част от ревизионното производство завършило със стабилен ИАА – РА №Р-22220215001905-091-001 от 27.10.2016г.. Посочи се, че са неотнормими възраженията, че ако на Т. е връчен РА – същият е щял да го оспори и да възрази в посочената насока. Да се даде право тези възражения да бъдат разглеждани понастоящем – би означавало да не се зачете стабилитетът на посочения ревизионен акт и да се отвори пътя за косвеното му оспорване въпреки, че прякото такова е преклюдирано, тъй като правото на жалба не е упражнено.

Доколкото обаче –органите по приходите правят определени изводи във връзка със вземането на „Ем Стейт“ЕООД трябва да се има предвид следното:

Твърденията за това, че чуждестранното ЮЛ не съществува и понастоящем са недоказани, както и че е прекратено. Представеният сертификат на л.198 от регистъра на о-в А. от 08.12.2008г. е индиция, че са предприети стъпки за закриване на ТД, но няма доказателства за това завършило правно действие и съответно от кога е закрито дружеството.

С оглед изложеното, въз основа на влезлия в сила стабилен АА, какъвто е РА от 2016г. -съдът се солидализира с констатацията в РА, че вземането към „Г.“ е отписано без правно основание към м.12.2014г.. Безспорно е, че заемът не е върнат. Спорно е също кога е настъпила изискуемостта, защото видно от констатациите от РА /вкл. този от 2016/ от договора на англ.език не може да се установи това. „Ем Стейт“ЕООД в настоящето ревизионно производство не е представило /както е изискано/ платежни нареждания, данни кой е подписал договора, защо не е подадена декларация. От друга страна, правилно в писмените бележки ответникът се позовава на чл.69 от ЗЗД, че ако задължението е без срок -кредиторът може да иска изпълнението му веднага. В тази връзка обаче също няма данни. Кога от „Ем Стейт“ ЕООД е поискано връщането на заетата сума не са представени данни, за да може да се направи извода, че освен, че се касае за несъбираемо вземане, то и е изтекъл 5 –годишния давностен срок. Поискано е от ЮЛ да посочи и да докаже съответно в производството по издаване на неговия РА, както и е поискана такава информация в настоящето производство- на какво основание е станало описването на дълга, което понастоящем е неясно и сега. Само на база на това, че евентуално чуждестранното ЮЛ може да не съществува –не може да се

отпише дълга, защото и този факт, както се посочи е неясен –има една индиция, че са предприети мерки по прекратяването на „Г.“, но не е че е прекратено и от кога. Тежестта на установяване на този факт- е на жалбоподателя като твърдения, които същия въвежда. От друга страна достатъчно е вземането да е отписано без посочването на правно основание- както е понастоящем или ако е посочено –да не е осъществено. При непосочено правно основание е достатъчно да се направи извода за пораждаване на задължението за данък, тъй като за органите по приходите по закон няма задължение да търсят какво и да е основание за отписване. Веднъж непосочено, според състава, е недопустимо РЛ да търси начин за легализирането му и в тази връзка доводите са неотнормирани дали е можело да се отпише изобщо на каквото и да е основание.

В контекста на изложеното безспорно е, че отписания заем от 9 700 000 евро по смисъла на §.1 т.64 от ДР на ЗКПО е без основание /тъй като нищо не е посочено/ и придобива характеристиката на доход, поради което за „Ем Естейт“ЕООД е възникнало задължението да декларира данък при източника по чл.195, ал.1 от ЗКПО.

4. Следващия елемент от отговорността на жалбоподателя е да се установи наличието на причинно-следствена връзка между поведението на управителя Т. и невъзможността за събиране на публичните задължения, изразяваща се в това, че поведението е причина да не могат да бъдат събрани задължения за данъците. Доводът, че още от 25.06.2014г. е установена неплатежоспособността – и още към тази дата дружеството е нямало възможност да плати, както и че Т. е управител от 25.07.2014г. –е неоснователен. Не е спорно, че с решение №72 от 11.01.2016г. по т.д.1724/2015г. /л.75/ по описа на СГС –дружеството е обявено в несъстоятелност /по молба на К. за неплащане на вноски по заем от 29 875 528,34евро/, както и с това решение е определена началната дата на неплатежоспособността- **25.06.2014г.** Преди обаче съдът по несъстоятелността от 11.01.2016г. с решението си по чл.630 от ТЗ да установи коя е началната дата на неплатежоспособност – останалите субекти не могат да се позовават на това обстоятелство. Към м.12.2014г., когато е отписан заема и до 31.01.2015г. когато е следвало да се подаде декларацията- Т. не е знаел, че ще се поиска от К. обявяване неплатежоспособността на „Ем Стейт“ ЕООД, макар да е следвало

да знае, че дружеството от 25.06.2014г. не плаща по кредита вноските си въпреки, че Т. е управител месец след тази дата от 26.07.2014г. /но се касае за месечни вноски по кредита/. В действителност решението за откриване на производство по несъстоятелност, видно от чл.630, ал.3 от ТЗ има действие по отношение на всички, но от влизането му в сила. Същото няма обратно действие, такова не се придава и с нормите на чл.646 от ТЗ, а последните предоставят право на иск на лицата да искат обявяването за недействителни на определени правни действия на длъжника, извършени след датата на неплатежоспособност. Тази нищожност обаче трябва да бъде установена от съда – в този смисъл е решение №1984 от 07.01.2003г по гр.дело №521/2001г. V о на ВКС. Преценката дали е налице фактическия състав по чл.19 от ДОПК вкл. какво е поведението на управителя и дали се изразява в укриване на факти и обстоятелства, които по закон е бил длъжен да обяви –се прави именно към посочения момент – **към 31.01.2015г.**, докогато е следвало да подаде декларацията за данъка. Към този момент решението по чл.630 от ТЗ не е било постановено. Съдът намира, че поведението на Т. е умишлено и недобросъвестно, защото е довело до осуетяване събирането на вземането вкл. и своевременното му установяване. Ако беше подал декларацията за задължението и държавата би имала права по отношение на производството по несъстоятелност като кредитор /по чл.613а, ал.2 от ТЗ и т.н./. В посочения контекст укриването на фактите е безспорно, доколкото с декларирането им същите не се свеждат до знанието на приходната администрация. Ето защо между това поведение на управителя и събирането на вземанията съдът приема, че има причинна връзка. Към момента – съобразяването на обстоятелството от кога е настъпила неплатежоспособността /25.06.2014г./ т.е преди бездействията на управителя –единствено потвърждава констатацията, че ТД е спряло да плаща трайно задълженията си, дали е имало или не имущество, което да ги удовлетвори –тази дата не установява. Този въпрос се установява впоследствие при откриване на производството по несъстоятелност и формиране на масата на несъстоятелността. На последно място следва да се маркира, че причинната връзка изисква поведението на управителя да е такова, че да не могат да бъдат събрани тези задължения, за което управителят именно ще отговаря. Не се изисква пълно несъбиране на задълженията, видно от чл.19 от ДОПК, достатъчно е

поведението да е такова, че да ги осуети. Конкретно неподаването на декларацията за данъка към м.01.2015г. преди образуването на делото за откриване на производството по несъстоятелност –е осуетило събирането им вкл. и защото ако беше образувано изпълнително производство за това вземане по-рано по арг. от чл.638 от ТЗ – с наложени обезпечения- същото не би спряло т.е публичният изпълнител би довършил събирането на вземанията на държавата за данъка. Съдът приема, че лицето има знание за посочените обстоятелства респ. има недобросъвестно поведение, още на по-ранен етап с отписване на задължението, защото така се намалява имуществото на ТД /което на общо основание служи за обезпечение на задълженията/ - в този смисъл, че с действия по намаляване на имуществото има недобросъвестност е решение № 15991 от 19.12.2018 г. на ВАС по адм. д. № 8210/2018 г., VIII о.. Конкретно недобросъвестността следва да е налице към бездействието -неподаването на декларацията към 31.01.2015г. по чл.195 ЗКПО, което е част от ФС по чл.19 ДОПК, а не към отписването, но след като е налице в един предходен момент това е индиция, че е налице и в последващия. Следва да се има предвид, че некларирането на обстоятелства /вкл. и невярното им такова/, се приема от практиката като укриване на факти - решение №13882 от 16.11.2017г., по адм.дело І№7532/2017г. на VIII о, ВАС. Като цяло несъмнено за състава – всичките действия от предоставянето на заема в посочения размер от 9 700 000 евро, чрез К., на неясно дружество в офшорна зона, до отписването му и недекларирането на данъка през смяна на управителя /след като дружеството е спряло да плаща кредита/ – са целенасочени и недобросъвестни по отношение на бюджета вкл. и на фона на данните от производството по несъстоятелност, че дружеството има кредити в общ размер от 29 875 528,34евро. Т. в качеството му на управител обаче следва да носи отговорност за действията си, както се посочи няма данни да е нито неграмотен, нито недееспособен. Видно от защитата преди да отпише дълга се е посъветвал със счетоводител, но е следвало да се отпише надлежно с посочване на пр.основание. Отделно от това, видно от РД-началната част за имуществени статус на лицето- същото е заменяло имоти, купувало наследство т.е. има определена правна култура.

5. По преписката се установи и че задължението не може да бъде събрано от „Ем Естейт“ЕООД, тъй като дружеството не притежава

нищо, което се установява от справка изх.№С170022-134-00003462 от 13.09.2017г., както и има образувано изпълнително дело№22150033395/2015г..

Следователно напълно осъществен е фактическия състав на чл.19, ал.1 от ДОПК за ангажиране отговорността на Т. като управител на „Ем Стейт“ЕООД за задължения на дружеството и в тази връзка не се споделят доводите в жалбата.

Управителят е действал недобросъвестно с недекларирането на данък при източника по чл.195 ЗКПО. Той е този, който следва да организира и ръководи дейността на ТД, поради което се обосновава наличието на презумпция за знание за стопанското и финансово-икономическо състояние на дружеството, за сключване и изпълнение на търговските сделки и произтичащите от тях последици. Дори да се приеме, че управителят нищо не е знаел /по счетоводното заличаване на дълга и респективно по задължението за деклариране на данъка/, то следва да се има предвид, че разпоредбата на чл.19 от ДОПК основно цели именно ангажиране отговорността на органите на управление за умишлено причинените и впоследствие несъбираеми задължения на дружеството. Органите на управление на ТД са съпричастни към тези задължения без оглед на това дали имат активно поведение или само чрез неупражнен контрол като целта не е само да се защити фиска, а да се носи отговорност за лошо развиваната търговска дейност и ако жалбоподателят няма качествата и способностите да упражнява контрол или кой и да е друг- ще търпи свързаните с тази дейност последици, една от които е именно провлението на чл.19 от ДОПК.

Между недобросъвестното поведение на управителя и невъзможността да бъдат събрани задълженията следва да има причинна връзка. Укриването на факти напр. за определени доставки или неотразени такива, съдебната практика приема за умисъл и недобросъвестност. /Решение № 15873 от 12.12.2012 г. на ВАС по адм. д. № 4426/2012 г., I о., Решение № 14850 от 10.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 1309/2014 г., VIII о./ В действителност се изисква по отношение на този умисъл да няма съмнение т.е. не е достатъчно само да има разминаването между декларираното и действителното или недекларирането. Доводът за незнание обаче– или това състояние на незнание не е обективно, а субективно и ако лицето има определен дефицит – или е следвало да ползва съответната помощ и като цяло да не се

ангажира да бъде управител. Не е доказано Т. да не е грамотен, както и не се изисква, за да отговаря по чл.19 ДОПК да има счетоводна или правна грамотност. Да се приеме тезата на защита, че след като Т. нищо не знаел, означава да се отвори пътя към неотговорност на лица с определен социален статус, за които е ноторно известно, че им „създават“ или им се „продават“ ТД с цел избягване на данъчни задължения срещу определено стимулиране. Касателно умисъла, трябва да се съобрази, че в действителност има съдебна практика, че напр. при недекларирани доставки, по които е отказано право на ДК –че следва да се установи умишленото поведение на управителя. Същото се изразява в това той да е наясно със смисъла и значението на действията си, предвиждал е последиците и е искал или допускал настъпването им. В контекста на изложеното – за състава не е спорно, че няма как да не е знаел Т. /при положение, че е дееспособен, грамотен, вкл. видно от РД за периода е извършвал редица правни действия с НИ -купувал, заменял, купувал 2-пъти наследство и т.н./, че не е подадена декларация защото той като управител е имал това задължение, а дали е следвало да знае и до каква степен да осъзнава това- както се посочи, не се изисква управителят да квалифициран субект /юрист, счетоводител/, както и същият съгласно чл. 141, ал. 2 от ТЗ представлява дружеството, организира и ръководи дейността му т.е фигурата му без оглед на конкретния му капацитет – го поставя в ситуация при подобна хипотеза да е наясно с действията си, както и се установява причинната връзка между това поведение и несъбираемостта на задължението. Конкретно поведение, както се подчерта, на управителя е поради бездействието му, **изразяващо се в неподаване на декларацията за декларирането на данък при източника по чл.195 ЗКПО.** Недекларирането на обстоятелства /вкл. и невярното им такова/, се приема от практиката като укриване на факти. Напр.пропускът да се подаде заявление по чл.96, ал.1 от ЗДДС, че е достигнат прага за регистрация по ДДС-решение №3151 от 10.03.2021г. по адм.дело №12254/20г. Ю., неотразени ВОД също е укриване по смисъла на чл.19, ал.1 от ДОПК- решение №15347 от 13.12.2017г. по адм.дело №4851/2017г. Ю.- в това решение е посочено, че „несъответствието на декларираното с действителното е укриване и няма значение опосредстването в хипотезата на подадена чрез пълномощник справка-декларация“.

С оглед изложеното - доводите за т.нар субективна страна –не следва да се надценяват при доказването т.е. да се изисква от

управителя да демонстрира, че е наясно със смисъла и значението на действията си и конкретно бездействието си вкл. да е предвиждал и желал настъпването на последиците. След като жалбоподателят си закупил „Ем Е.“ - с дейност за предоставяне на заеми в милиони евро и със съконтрахенти в зона с преференциален режим /каквито са остров А./ с 29 875 528,34евро отпуснат кредит от К. -то се очаква и нивото му да е съответно да управлява подобни активи или респективно да отговаря за пасивите. Както се посочи ирелевантно е дали управителят е имал съответния капацитет да знае, че следва да попаде декларация във връзка с чл.185 ДОПК, тъй като **законодателят в чл.19 ДОПК не изисква да се доказва или търси причината за укриването на фактите или обстоятелствата, които лицето е било длъжно по закон да обяви.** Достатъчно е –да е имал подобно задължение и да не е подал съответната декларация, в каквато хипотеза е ангажирана отговорността му. Причинната връзка с неплащането на данъка и поведението на лицето – е налична и безусловна. Към този момент- се преценява дали дружеството е имало възможност да плати т.е. към този момент същото не е било в производството по несъстоятелност. При подадена декларация и задължението би придобило друг ред сред кредиторите, поради което само неподдаването на декларацията /отделно е невнасянето на данъка, което евентуално е последващо бездействие-посочено в РА, достатъчно е първото/ е в пряка причинна връзка с осуетяване на събирането на това задължение от основния длъжник.

По останалите доводи на жалбоподателя: на л.124 е РД №Р-22220215001905-092-001 от 01.08.2016г. /стр.3/ е отразено, че „Ем Стейт“ ЕООД начислява и изплаща лихви по взет заем от 17.12.2009г. в размер от 400 744,07лв. от чешкото дружество „Ч. Холдингс Л.“. Констатирано е, че няма декларации по чл.201, ал.1 от ЗКПО, както и че към 12.2014г.- ТД е отчело отписване на несъбираемо вземане по смисъла на §.1 т.64 от ДР на ЗКПО без право основание. **Следва да се има предвид, че за това, че е отписано вземането – жалбоподателят не спори /вкл.защитникът му твърди, че се е консултирал със счетоводител/, което се установява от прегледа на търговските, счетоводните и банковите документи вкл. в сметка 266 „Предоставени заеми“, където има отписване, видно от РА и РД на „Ем Стейт“ЕООД, приложени по делото. Срещу това отписване обаче трябва да се посочи**

основание. Напр. заемът е изплатен, опростен и т.н., трябва да има документ за отписаната сума от 7 600 772,52лв. /но и зад който документ да стои реално право действие/, и след като това не е така – сумата има характера на доход по чл.12, ал.9 от ЗКПО, изплатен на чуждестранното ЮЛ. Видно от чл.12, ал.9 от ЗКПО – неустойки и обезщетения от всякакъв характер начислени от местни ЮЛ или чуждестранни ЮЛ чрез място на стопанска дейност или определена база в страната – в полза на чуждестранни ЮЛ, установени в юрисдикции с преференциален данъчен режим – СА ДОХОДИ ОТ И. В СТРАНАТА. Следователно -сумата от 7 600 772,52лв., която е начислена от „Ем Стейт“ ЕООД в полза на „Г.“ е доход от източник в страната. Т.нар й начисляване конкретно е извършено чрез отписването й, защото е в полза на чуждестранното ТД. Приложим е и чл.195, ал.2 и чл.202, ал.2 от ЗКПО за това, че задължението за удържане и внасяне на данъка – възниква от момента на начисляване на дохода, за което съответно именно управителят е следвало да подаде декларация и да предприеме действия по внасянето на данъка. Следва да се маркира още веднъж, че тези обстоятелства са установени с влезлия в сила РА от 2016г. по отношение на ТД. Той се ползва със стабилитет относно размера на задължението. В този смисъл е и съдебната практика решение №6507 от 02.05.2019г. на ВАС по адм.дело №12675/18г.. Въпреки изложеното -във връзка със задължението трябва да се има предвид, че по смисъла на §.1 т.64 от ДР на ЗКПО заемът е предоставен на ЮЛ, което е юрисдикция с преференциален данъчен режим и не може да има обмен на информация, поради което именно органите по приходите са изискали такава от „Ем Естейт“ ЕООД вкл. и в производството по чл.19 ДОПК отново. От защитата се твърди, че органите по приходите имат противоречиви констатации- ако твърдят, че „Г.“ не съществува към момента на отпускане на заема – то не би следвало да има задължение за подаването на декларация. Съдът не споделя тази констатация въпреки, че този извод не подлежи на преразглеждане с оглед стабилитета на РА от 2016г., но следва да се визира, че никъде от ТД и управителя му не се прави довод, че договорът за заем е недействителен. При изискването на информация за този договор /вкл. от кого е бил подписан/ данъчната администрация – е посочила, че следва да се изясни как и дали е получена сумата, макар да е отразено, че има банков превод чрез К., но подобни данни нито от управителя, нито от ТД

са предоставени. Въз основа на изложеното може да се обобщи, че -неподаването на декларация от управителя при задължението за това, видно от съдебната практика представлява именно основание за ангажиране на отговорност по чл.19 от ДОПК- / решение №13882 от 16.11.2017г., по адм.дело I№7532/2017г. на VIII о, ВАС, също неотразяването и на други факти - ешение № 15873 от 12.12.2012 г. на ВАС по адм. д. № 4426/2012 г., I о., Решение № 14850 от 10.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 1309/2014 г., VIII о.. Същата тази практика /решение №15347 от 13.12.2017г. по адм.дело №4851/2017г. ю./ допуска да се ангажира отговорността по чл.19 от ДОПК и на пълномощник т.е. без оглед на това знаел или не е конкретно управителя за действията на пълномощника.

Следователно –жалбата е изцяло неоснователна и следва да се отхвърли вкл. и за задължението за лихви, по който въпрос има ТР 4 от 10.05.22г. по т.д.2/22г. на ОС на ВАС.

С оглед изхода от спора на основание чл.8 от Наредба №1/2004г.следва да се присъди исканото юрк.възнаграждение от 13 368лв..

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на И. Т. Т. ЕГН [ЕГН] от@@52@[жк][жилищен адрес] срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ №Р-22221417006967-091-001 от 25.10.2021г., с който РА по чл.19, ал.1 от ДОПК за задължения на „Ем Стейт“ЕООД ЕИК[ЕИК] за периода от 01.10 до 31.12.2014. за данък върху доходите на чуждестранни ЮЛ – са установени задължения за лицето в размер на 760 077,25лв. главница и 519 151,01лв. лихва или общо 1 279 228,26лв., който РА е мълчаливо потвърден.

ОСЪЖДА И. Т. Т. ЕГН [ЕГН] от@@57@[жк][жилищен адрес] - да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение от 13 368лв..

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок пед ВАС чрез АССГ от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия:

